

OPUSTOŠENA ZEMLJA

(ISA. XXXIV 1-17, LAUTOV PREVOD.)

1. Približite se, o vi nacije, i poslušajte; I sledite me, o vi narodi! Neka zemlja čuje, i sva njena punina; Svet, i sve što niče iz njega.
2. Jer se Jehovin gnev raspalmsao protiv svih nacija; I njegov bes protiv svih njihovih naređenja; predao ih je; Prepustio ih je pokolju.
3. I njihovi pobijeni biće izbačeni; I od njihovih leševa njihov smrad će se podići; I gore će se rastopiti njihovom krvlju.
4. I sva vojska nebeska će propasti; I nebesa će biti savijena kao svitak; I sva će njihova vojska uvenuti; Kao što uveli list pada sa loze, I kao propali list sa drveta smokve.
5. Jer je moj mač učinjen ogoljenim na nebesima; Gle, na Edom će se spustiti; I na narod koji je pravedno od mene predat uništenju.
6. Jehovin mač je prezasićen krvlju; Razmazan je sa salom; Sa krvlju od jagnjadi, i od jaradi, Sa salom od obnovskih bubrega; Jer Jehova slavi žrtvu u Vosoru, I veliko klanje u Edomskoj zemlji.
7. I divlje koze će pasti dole sa njima; I junci, zajedno sa bikovima; I njihova sopstvena zemlja će biti pijana od njihove krvi, I njihova prašina biće obogaćena salom.
8. Jer je to dan osvete za Jehovu; Godina naplate za branitelja Sionske parnice.
9. I njeni potoci biće pretvoreni u smolu, I njena prašina u sumpor; I njena cela zemlja postaće zapaljena smola,
10. Po noći ili po danu neće biti ugašena; Zauvek će se njen dim podizati; Od naraštaja do naraštaja ležaće pusta; Za večne vekove nijedan čovek neće prolaziti kroz nju;
11. Međutim pelikan i bodljikavo prase naslediće je; I sova i gavran će se tamo nastaniti; I on će rastegnuti preko nje uže pustošenja, I visak praznine nad njenim spaljenim ravnica.
12. Oni se neće više hvaliti znamenitima kraljevstva; I svi njeni knezovi će potpuno propasti.

13. I u njenim palatama će niknuti tmnje; kopriiva i čakalj u njenim tvrđavama; I ona će postati prebivalište zmajevima, Dvor za kćeri nojeve.
14. I šakali i planinske mačke srećaće jedni druge; I satir će zvati svog druga; Tamo će se takođe vrištava sova smestiti; I pronaći će za sebe mesto odmora.
15. Tamo će noćni gavran napraviti svoje gnezdo, i položiti svoja jaja; I ona će ih izleći, i sakupiće svoje mlade pod svoju senku; Tamo će takođe lešinari biti okupljeni zajedno; Svaki od njih će se pridružiti svom paru.
16. Pogledajte Jehovinu knjigu, i čitajte: Nijedno od toga neće izostati; Nijednoj ženki neće nedostajati njen par; Jer su Jehovina usta dala naredbu; I sam njegov Duh ih je okupio.
17. I on je bacio žreb za njih; I njegova ruka je odmerila deo uzetom; Oni će posedovati zemlju za trajno nasleđstvo; Od naraštaja do naraštaja boraviće u njoj.

TEMA ovog poglavlja je veoma laka da se razazna, i očigledno je toliko naznačena u naslovu. Celo poglavlje je posvećeno jednoj temi, tako da je lako za razumevanje.

OVDE je objava nečega što se tiče cele zemlje. Cela zemlja i sve nacije na njoj su pozvane da čuju šta Gospod ima da kaže. To nije ništa manje nego objava Božjeg gneva protiv svih nacija. Najpovršnije čitanje poglavlja mora ubediti svakog da stvari ovde iznete nisu ograničene na bilo koju oblast zemlje, niti na bilo koji narod.

POSTOJI čudna ideja veoma preovlađujuća među čitaocima Biblije, i u religijskim krugovima, to jest, da je u drevnim vremenima Bog ograničio svoju pažnju posebno na jedan narod—Jevreje; da je bio ograničen na njih, i da je mario malo ili nikako za bilo koji drugi narod. Krajnje je čudno kako iko ko čita Bibliju može dobiti takvu ideju. Ovo samo poglavlje je dovoljno da pokaže suprotno; ono je upućeno

svim nacijama zemlje. Prorok je ovlašćen da propoveda celom čovečanstvu, i tako shvata svoju misiju.

RAZMISLITE koliko mnogo od Isajine knjige je direktno upućeno drugim narodima pored Jevreja. Poglavlja petnaest do dvadeset tri su potpuno posvećena drugim nacijama, kojima se direktno obraća po imenu. Moavu, Tiru, Egiptu, Asiriji, i svim velikim nacijama se obraća jednoj po jednoj. I onda druga poglavlja spominju celu zemlju, pokazujući da događaji sa kojima je prorok morao da se pozabavi nisu lokalni. Zaista, knjiga počinje sa obraćanjem celoj zemlji, i nebu takođe.

OD najranijih vremena Bog je pokazao sebe Bogom Neznabožaca kao i Jevreja. Nije uopšte bilo Jevreja sve dok više od dva veka istorije sveta nije prošlo, ipak u celom tom vremenu Bog je imao verne ljude, dokaz da je otkrivao sebe svakom ko bi ga prihvatio. Sami Jevreji su nastali od čoveka uzetog iz sredine neznaočstva. Ljudi u ovim danima izgleda da misle da moraju ovekovečiti slepilo ljudi iz drugih dana. Zato što su Jevreji u svojoj nacionalnoj uobraženosti zamišljali da Gospod nije brinuo za bilo koji drugi narod osim za njih same, većina Biblijskih čitaoca mislila je da je to moralo biti tako. Međutim činjenica je bila vrlo očigledna od početka, bilo kojoj osobi koja bi koristila svoje oči i razum, da Bog nije poštovalac osoba, već da „u svakom narodu prihvata onog ko ga se boji i čini ono što je pravedno.“ Knjiga od Isaije, kao zaista i knjige od svih drugih proroka, bila je upućena nacijama naveliko kao i Jevrejima. I tiče se svih nacija na zemlji danas.

AKO neko prati knjigu Otkrivenja u vezi sa Isajiom, biće vrlo očigledno da prorok Jovan nije imao novu poruku koja mu je data za narod. Apostol Petar svedoči da je poruka data drevnim prorocima bila ista koju su apostoli morali da daju. 1. Petrova i 10-12. Uporedite na primer stih 4 od ovog poglavlja sa Otk. vi 12-14. U mnogim slučajevima reči u Otkrivenju su samo ponavljanje onih korišćenih od ranijeg proroka. To ne znači da je bio samo pozajmiljivač poruke od drugih ljudi, već da je Sveti Duh imao istu poruku da pruži preko dva čoveka. Obojica su imala poruku za poslednje dane.

NEKOLIKO činjenica sakupljenih iz različitih delova Biblije pomoći će nam da čitamo ovo poglavlje razumljivije. Prvo, moramo razumeti da kada Gospod dođe drugi put to je zbog izvršenja spasenja njegovog naroda, i to je postignuto uništenjem zlih, koji će biti na putu da ih istrebe. Jer „zli ljudi i zavodnici napredovaće iz zla u gore zavodeći i bivajući zavodeni.“ 2. Tim. iii 13. Ova izjava prateći odmah onu da „svi oni koji budu živeli pobožno u Hristu Isusu, biće progonjeni,“ pokazuje da će na poslednji dan Božji narod biti u strašnijem progonstvu nego u bilo kom drugom vremenu u istoriji sveta. Pre potopa zemlja je bila ispunjena sa nasiljem, i na dolasku Gospoda treba da bude u istom stanju kao onda. Post. vi 11, 12; Mt. xxiv 37.

ZAPAMTITE takođe da i pravedni i zli žive zajedno na ovoj zemlji do kraja sveta (Mt. xiii 24-30, 36-43), i da ne postoji tajni dolazak Gospoda, već da kad on dođe, to će biti javno, tako da ga svi mogu videti, a sjaj i silno veličanstvo biće takvi da niko neće moći odoleti obraćanju pozornosti. Vidi Otk. i 7; Dela i 11; Mt. xxiv 23-27; 1. Sol. iv 16, 17. U to vreme zli koji će još uvek ostati živi nakon zala koja su došla na zemlju, biće ubijeni sjajem Hristovog dolaska, a pravedni, i mrtvi i živi, biće uzeti, besmrtni, da budu uvek sa Gospodom. 1. Sol. iv 16-18; 2. Sol. ii 8. To je prvo vaskrsenje. „Blagoslovljen je i svet onaj ko ima udela u prvom vaskrsnuću: nad takvima druga smrt nema vlasti, nego će oni biti sveštenici Božji i Hristovi i vladace sa njim hiljadu godina.“ Otk. xx 6.

MEĐUTIM ostatak mrtvih, to jest, zlih, neće živeti ponovo dok se ne završi hiljadu godina. Na kraju tog vremena, biće vaskrsnuti, i biće prevareni od Sotone da misle da mogu zauzeti Sveti Grad, Novi Jerusalem, koji se spustio dole od Boga sa neba, i dok ga okružuju biće ubijeni. Otk. xx 5-9. Ovo je ukratko pregled događaja u vezi sa dolaskom Gospoda, kao što je izneto u Pismima.

TOKOM hiljadu godina, u kojima sveti vladaju sa Hristom na nebu, sedeći na suđenju zemlji i palim anđelima, zemlja će biti opustošena pustinja, kao što je izneto u poglavlju pred nama. U dvadesetom poglavlju Otkrivenja čitamo o „bezdanu.“ Sada reč korišćena tu na Grčkom tačno odgovara sa Hebrejskom rečju u prvom poglavlju Postanka, gde nam je rečeno da je na početku zemlja bila bez oblika, i pusta. Bio je haos. Septuaginta ima tačno istu reč: Božji Duh se kretao nad površinom *ambisa*. U jedanaestom stihu od ovog poglavlja Isaije, imamo, u „užetu *pomutnje* i kamenju *praznine*,“ tačne reči koje se pojavljuju u Post. i 2. Tako pronalazimo da će tokom hiljadu godina zemlja biti opustošena, nenastanjena od čoveka, i nepogodna za ljudsko stanovanje. To je vreme opisano u ovom poglavlju. U trinaestom poglavlju isto stanje je izneto, u izveštaju o sudu nad Vavilonom.

ZA ovo stanje stvari je rečeno da traje zauvek; ipak upravo sledeće poglavlje opisuje stanje Edenske lepote na ovoj zemlji. U 2. Petrovoj iii 10-13 čitamo o uništenju zemlje na Gospodnji dan, a ipak smo uvereni da će postojati, „po njegovom obećanju,“ „nova nebesa i nova zemlja.“ Dakle saznajemo da trajanje onog o čemu se govori kao da je zauvek, zavisi od prirode stvari o kojoj se govori. Kada je tema Bog, ili sveti koje je on učinio besmrtnim, onda znamo da ne postoji nikada bilo kakav kraj; ali kada je nešto što je zagađeno grehom, onda znamo da će postojati ograničenje za njegovo trajanje. „Sodoma i Gomora, i gradovi oko njih koji su se na sličan način odali bludu i otišli za drugim telom, postavljeni su kao primer ispaštajući kaznu večnog ognja“ (Juda 7), a ipak mesta gde su oni nekada stajali sada su pusta ravnica.

JEDNA posebna lekcija mora biti naznačena pre nego što napustimo poglavlje. Zapazite kako su najpodlija i najodvratnija stvorenja opisana kao da nastanjuju pustu zemlju. Ona drže vlast nad njom dok je lišena ljudi. Ovo je prirodan kraj prvog greha, i svih koji su usledili. Na početku je čoveku data potpuna vlast nad zemljom, i nad svim na njoj. Ta vlast je bila vladavina pravednosti. Međutim čovek je zgrešio, i vlast i slava su otišli od njega. Sve više i više je gubio svoju kontrolu nad zemljom i njenim stvorenjima. Umesto vladanja nad nižim redom životinja, on ih istrebljuje što je brže moguće. Gde god čovek ide, uništenje prati njegov pravac. Konačno, kada je greh došao do punine, sazeo je za žetvu, stanje koje je postojalo na početku biće potpuno preokrenuto, i samo podla i mrska stvorenja—strvinari—vladaće gde je nekada čovek vladao. Sav ovaj užasan pad je uključen u svaki greh. To je ono do čega vladavina čoveka dovodi zemlju. Zatim će biti viđen u svojoj punini, ili radije, u svojoj praznini, rezultat toga što čovek ima svoj put. Nećemo li biti upozoreni na vreme, i pokoriti se vladavini Onoga koji ima moć da vlada sa postojanošću?

◆◆◆◆◆
ELET DŽ. VAGONER